

Đồ mặt đều

Tôi mở tin nhắn, những con chữ cứ nhấp nhô như sóng trước mắt làm tôi lại... say: “Vừa rồi anh đi với... vợ sắp cưới nên không bắt máy, em có chuyện gì không, nếu không có chuyện gì đừng gọi điện cho anh nữa nhé!...”.

Tôi nằm trằm chằm kín mắt, hơi thở khò khè chưa đủ sức át được chiếc loa rè cassette cũ kỹ xổ ra những bài hát cũ kỹ Thiên từng hát cho tôi nghe. Mỗi lần dứt những bài hát quen ấy tôi lại thò tay “tua” lại theo một phản xạ để nghe đến nhà.

Thiên đã đi, về lại Đà Nẵng nơi anh sinh ra, nơi có công ty ba mẹ anh đã lập sẵn chờ anh về làm ông chủ, nơi có người con gái “may mắn” hay là “bất hạnh” nào đó được ba mẹ anh lập trình sẵn luôn cho anh. Tình yêu của tôi không đủ sức níu Thiên, nhưng lại thừa kiêu hãnh để buông Thiên.

Mùa đã qua, người đã đi, sao tôi cứ mãi nhảy đi nhảy lại những kỷ niệm? Thật ngốc! Nghĩ vậy, tôi bật dậy vươn vai và bắt đầu cho một ngày mới khác trước. Tôi dọn dẹp lại căn phòng vốn dĩ quá ư bề bộn. Và, mắt tôi dừng lại ở một cuốn tạp chí Thiên tặng tôi, trong đó giới thiệu một công trình kiến trúc với cái tên rất đặc biệt “Trăng & nước”.

Thiên không ít lần kể với tôi về công trình này, giọng đầy ngưỡng mộ. Tôi lần giở tạp chí, đúng trang có công trình kiến trúc kia, ừ nhỉ, sao tôi không tự đến đó một mình...

Tôi nhảy chân sáo trên các vệt nước chìm đá đen, cảm giác thật dễ chịu. Lúc sau tìm một góc quán ngồi quan sát toàn bộ khung cảnh.

Tôi tỏ ra hài lòng với chỗ ngồi này. Bỗng tôi nghe tiếng “xoảng” phía sau, quay lại, chiếc ly nước ép bưởi vỡ vụn dưới nền, cô phục vụ đang í ới xin lỗi gã khách. Gã khoảng 30 tuổi, mặt lạnh, ánh mắt lạnh, cái nhếch môi lạnh, cái phũ tay cũng lạnh:

- Chút nữa cô trả tiền ly này...
- Chính anh gạt tay làm rơi mà... - cô phục vụ lí nhí.
- Cô không có mắt sao, cô là phục vụ mà không biết cách phục vụ!
- Nghĩa là sao ạ? - cô phục vụ lại lí nhí.
- Ly nước bùng ra cho khách phải để trước mặt khách, đằng này cô để nắp phía sau laptop của tôi làm sao tôi thấy được - giọng gã gay gắt.
- Nhưng tôi... - cô phục vụ yếm thế.

Gã không nói gì thêm nữa, lạnh lùng xách laptop quay đi, cô phục vụ thì thút thít khóc, có lẽ tiền đi làm thêm chẳng được bao nhiêu mà tiền đền ly vỡ thì nhiều hơn. Tôi cảm thấy bất bình trước chuyện ấy, máu nóng trong người tôi sôi lên. Tôi hét lên:

- Nè e...e...è anh kia...

Gã nghe tiếng hét quá to của tôi, như một phản xạ tự nhiên, gã dừng lại nhưng không quay lại. Tôi tuôn ra một lèo.

- Anh là đàn ông đàn anh kiểu gì thế?

Gã quay lại thả một cái nhếch cười cực đều rồi đi thẳng vào quán bar. Tôi chẳng thể làm gì được, quay lại chỗ cô gái.

- Tôi xin trả tiền ly nước ấy thay chị!

Tôi trở lại chỗ ngồi, lòng đầy buồn bực. Từ quán bar như cái nơm cá phát ra thứ âm nhạc mang phong cách Nam Mỹ, nhiều người kéo vào trong bar nghe nhạc.

Bản tính tò mò tôi cũng vào nghe. Trên sân khấu là cô ca sĩ trông giống như một cô gái digan, tóc uốn lộn rối một cách hoang dã, vừa ôm đàn guitar vừa say sưa hát đến cháy mình, giọng gần gần rục rứa. Ở dưới khán giả say sưa gõ nhịp tay, nhịp chân... Tôi đứng xem một lúc cảm giác lồng ngực mình cứ bị nổ bung ra...

Tôi lúi ra ngoài. Ngồi thêm một lúc ở không gian ngoài, nhìn nước, nhìn trăng, nhìn từng đôi tình tứ, trên khuôn mặt họ rạng ngời hạnh phúc mà tôi chạnh lòng. Tự dưng tôi nhớ đến Thiên, tôi rất muốn cầm máy lên để gọi cho anh nhưng lòng kiêu hãnh đẩy đưa, tôi cứ mãi chần chừ. Nhưng rồi tôi lại tự an ủi “mình thích gì làm đó, đừng lý trí quá”.

Tôi gọi. Những hồi chuông kéo dài rồi rơi vào im lặng. Thất vọng. Buồn. Tôi ngồi như một pho tượng chăm chăm nhìn mặt nước. Lúc sau có âm báo tin nhắn. Là tin nhắn của Thiên. Anh đã khác trước thật rồi. Ngày xưa mỗi lần thấy cuộc gọi nhờ của tôi, anh luôn gọi lại, vì anh biết tôi chưa đi làm. Chính vì điểm đó mà tôi thêm yêu Thiên. Vậy mà...

Tôi mở tin nhắn, những con chữ cứ nhấp nhô như sóng trước mắt làm tôi lại... say: “Vừa rồi anh đi với... vợ sắp cưới nên không bốc máy, em có chuyện gì không, nếu không có chuyện gì đừng gọi điện cho anh nữa nhé!...”.

Tôi vào lại bar, gọi một ly rượu, uống, nhảy, lắc lư theo giai điệu, chả mấy chốc những khuôn mặt người trong quán nhập nhòa, tôi lơ mơ thấy khuôn mặt lạnh, ánh mắt lạnh, nụ cười lạnh mà tôi gặp lúc nãy... rồi khuôn mặt ấy cũng nhạt dần, mờ dần...

Tôi tỉnh dậy nắng đã hắt đầy phòng, ô cửa lậ, khung rèm lậ, căn phòng lậ, và cái khuôn mặt đang đứng bên cửa sổ rít thuốc nhìn xuống vườn quen quen, khuôn mặt lạnh, ánh mắt lạnh ấy...

Tôi giận dữ:

- Đồ đểu, người đã làm gì ta?

- Xe của cô dưới vườn, cô có thể đi!

“Hu.. hu... hu... hu” - tôi chột khóc ngon lành.

- Ai làm gì mà cô khóc?

- Ta đâu có khóc vì người... Này... Tôi gí mẩu tin nhắn mà Thiên gửi trước

mặt gã.

“Hu...hu...hu...hu”. Tôi lại khóc to hơn.

Gã đọc xong tin nhắn nhếch cười.

- Người cười gì?

- Chuyện bé bằng cái tấm, người yêu đi lấy vợ có gì phải khóc?

- Mặc mớ gì tới người? Đồ mặt đều. Hu hu hu hu. Người thì biết quái gì về tình yêu mà nói?

Tôi nói rồi vùng vằng đi về phía góc vườn nơi dựng chiếc xe máy của tôi rồi nổ máy lên xe đi. Một ngày sau đó, tôi cứ ngồi đần trong góc phòng ấp ủ giấc mơ viết gì đó, đại loại một cuốn tiểu thuyết mà nhân vật nam chính là Thiên và nhân vật nữ chính là tôi để Thiên đọc, để biết đâu Thiên lại ân hận vì đã rời bỏ tôi, để biết đâu...

Tôi thả sức tưởng tượng và thấy vui vì điều đó. Bỗng chuông điện thoại làm gián đoạn sự tưởng tượng của tôi. Một số máy lạ. Tôi bốc máy. Đầu dây bên kia vang lên giọng con trai.

- Cô tên gì?

- Anh gọi cho tôi mà không biết tôi tên gì? Đồ vớ vẩn, muốn tán tỉnh chứ gì, nhầm máy rồi nhá!

Tôi nói xong cúp máy cái rụp. Nhưng chợt ngờ ngợ khi nhớ ra giọng nói.

Số máy lạ vẫn gọi tiếp. Tôi bực mình bốc máy tiếp.

- Vẫn là tôi đây. Tôi là...

- Khỏi cần nói, ta nhận ra giọng nhà người rồi, có chuyện gì mà người a lô cho ta?

- Đòi tiền cô!

- Tiền gì? Ta nợ người khi nào? Tôi cao giọng.

- Tiền ly rượu cô uống đến say chưa trả tiền. Tôi phải trả giúp. Hóa đơn tôi đang giữ đây! Còn tiền thuê taxi chở cô và chiếc xe của cô, tiền cô ngủ nhờ nhà tôi, tôi biểu không!

Tôi giận tái lên, hét toáng trong điện thoại.

- Người là đồ keo kiệt!

- Khi nào cô định thanh toán cho tôi. Nhớ thanh toán luôn tiền điện thoại này giờ tôi gọi nữa đây!

- Đồ... đồ... Ta sẽ trả cho người ngay bây giờ!

Tôi phóng thẳng đến nhà gã. Gã đang thư thái quần ống thấp ống cao tưới cây. Tôi hộc tốc dừng xe đến trước mặt gã, định tuôn ra một tràng những lời bức tức, nhưng tôi đã kịp ghìm để rồi “són” ra đúng một chữ:

- Nhiêu?

Gã rút trong túi ra hóa đơn. Tôi liếc nhìn.

- 40 nghìn à, đơn giản.

Tôi nói rồi lấy trong ba lô ra túi đựng đồng xu, đổ ào xuống chiếc bàn đá góc vườn. Gã tròn mắt lên nhìn, lấp loáng trên mặt bàn làm bằng đá đen ấy là một đồng toản đồng xu năm trăm lẻ và hai trăm lẻ. Tôi nghênh mặt.

- Trả cho người đấy, tự đếm lấy!

Gã gầy gầy mấy ngón tay lên mớ đồng xu rồi nói mặt vẫn lạnh tanh.

- Toàn bộ chỗ này mới có 37 nghìn hai trăm lẻ.

Tôi biết là gã lừa mình, gã chưa hề đếm. Tôi gom toàn bộ đồng xu bỏ lại vào túi đựng. Nhìn gã.

- Vậy là xong. Ta đã trả cho người mà người không lấy. Ta về để người còn tưới cây. Nhưng còn một việc nữa, ta sẽ... tính sổ người sau.

Tôi đeo ba lô ngúng nguẩy đi. Gã kéo vai tôi lại, bàn tay kéo mạnh làm vai tôi đau nhói. Theo phản xạ, tôi quay lại. Tự dưng bắt gặp ánh nhìn thật lạ. Tôi hơi chút bối rối, không biết lúc đó mặt tôi có đỏ dựng lên không nữa? Bốn con mắt cứ nhìn nhau. Im lặng. Bỗng gã buông tay ra khỏi vai tôi. Khuôn mặt trở về lạnh tanh.

- Cô đi đi!

Tôi cảm thấy hụt hẫng và một chút tự ái con gái nổi lên. Tôi lăm lăm trong miệng “đúng là đồ mặt đều, cũng may...”.

Tối đó Thiên gọi điện cho tôi, giọng đầy bức tức. Anh trách tôi đã có người khác nhanh đến thế. Vậy mà tôi từng thề suốt cuộc đời này tôi chỉ yêu mình anh... Thì ra là gã mặt đều, nhân lúc tôi đưa cho gã đọc cái tin nhắn mà Thiên nhắn cho tôi, gã đã nhớ ngay số và gọi cho Thiên để từ đó biết số điện thoại của tôi chứ không phải như tôi nghĩ oan cho gã.

Tôi miên man chìm vào giấc ngủ với chút niềm vui rằng nhờ gã mặt đều mà tôi biết được thực ra Thiên vẫn còn nhớ đến tôi. Và tôi nảy ra chút hy vọng mong manh, biết đâu cái tin nhắn kia là Thiên muốn thử thách tình yêu của tôi đối với Thiên trước khi Thiên có quyết định cuối cùng. Biết đâu! Biết đâu! Tôi bừng dậy. Tôi quyết định bay ra Đà Nẵng gặp Thiên, giành lại Thiên...

Mua vé máy bay xong, tự dưng tôi muốn gặp gã mặt... đều ấy để muốn biết gã đã nói gì với Thiên để Thiên phải nổi cơn tam bành mà tôi cho là ghen ấy. Tôi đến nhà gã.

- Ai cho phép người gọi điện nhấc máy... người yêu ta.

Tôi nói “người yêu ta” thì hơi ngập ngừng nhìn gã.

Gã cười khẩy, cái nhếch cười vẫn cực... đều.

- Một người cô yêu là như vậy ư? Một gã trai đến sự nghiệp của mình cũng

để cho bố mẹ vẽ sẵn, hôn nhân của mình cũng để cho bố mẹ lập trình sẵn. Tâm thường!

- Thì sao? Liên quan gì đến người...

Tôi tức đến nghẹn ngực, nước mắt trào ra và bỏ chạy, không quên để lại câu nói: “Chiều nay ta sẽ bay ra Đà Nẵng đấy, đồ mặt đều!”...

Đà Nẵng, đông, lạnh. Gió về tối càng rít rít đẫm lạnh, đẫm buồn hơn. Trước khi đi tôi có nhắn tin cho Thiên bảo anh đón tôi ở sân bay. Tôi đứng co ro chờ Thiên. Một tiếng, hai tiếng, vậy mà... Chân tôi như đông cứng vì lạnh, hai hàm răng tím tái đập vào nhau.

Tôi cảm giác như mình sắp khuy. Bỗng một bàn tay kéo vai tôi lại, cái kéo vai mạnh mẽ và quen thuộc. Gã xuất hiện. Choàng lên người tôi chiếc áo khoác. Tôi đứng trơ như pho tượng và khóc hu hu ngon lành mà chẳng biết vì sao mình lại khóc. Khi tôi hết khóc, gã lên tiếng:

- Tôi chúa ghét loại con gái...

- Chuyện nhỏ như cái tắm cũng khóc hu hu chứ gì? Tôi để vào.

Giữa lem nhem nước mắt, tôi nhìn gã

- Vì sao người lại có mặt ở đây?

- Vì tôi biết chắc sẽ chả có ai đón cô hết!

- Người đã bay cùng chuyến với ta?

- Và tôi còn đứng ở góc kia chờ cho đến khi cô tin rằng sẽ chả có ai đón cô hết.

Tôi lại bật khóc hu hu. Và lần này tôi biết rất rõ cái lý do vì sao mình lại khóc.

Bỗng tay gã đập đập vào vai tôi:

- Nín đi! Tôi cho cô cái này!

Nói xong gã móc túi đưa tôi tờ 20.000 đồng. Tôi tròn vo mắt nhìn.

- Thật ra không phải là cho cô mà là tôi trả cô.

- Tiền gì? Tôi quên mình đang khóc, hỏi gã.

- Tiền cô trả giúp ly nước của tôi, cô nhân viên đã đưa lại cho tôi.

- Vì sao cô nhân viên lại đưa lại cho người? Tôi thực quên mình đang khóc, rồi rít hỏi.

Gã bỗng phá lên cười. Lần đầu tiên tôi thấy gã cười. Cái khuôn mặt lạnh có hữu biến đâu mất. Tôi nhìn gã rồi lí nhí.

- Nhưng vì sao người lại đi theo ta và xuất hiện đúng lúc ta... ta... cần? Tôi ấp úng.

- Đừng hỏi gì cả. Khi người ta... yêu người ta cần phải biết mình phải ở đâu? Làm gì? Vào lúc nào?

Gã nói có chút ngập ngừng. Tôi chợt nhận ra sự ấm áp kỳ lạ, không phải là nhờ chiếc áo khoác đàn ông kia gã khoác lên người tôi mà vì tôi chợt hiểu, gã đã trả tiền ly nước trước khi tôi đưa tiền trả cô phục vụ...

Tự dưng tôi sung sướng véo vào tay gã và hét toáng lên: Đồ mặt đều!